

Tiskový materiál k filmu

PAVLA BERETOVÁ JULIE ŠOUCOVÁ ZUZANA KRONEROVÁ TOMAŠ BAMBUŠEK

ROK Její příběh smrti nekončí.
VDOVY

V KINECH OD 10. ŘÍJNA

scenáristka: VERONIKA LIŠKOVÁ režie: EUGEN LIŠKA, ZUZANA POKORNÁ, EUGEN LIŠKA, DUŠAN HUSÁR, HEDVIKA HANSALOVÁ
producentka: KRISPIA WHINOVÁ, ANETA GRNÁKOVÁ, LINDA VONDRÁŠKOVÁ
režie: ALEN & NENAD SINKAUZ, scénář: JAKUB VACÍK, kamera: PETER KERÉKES, ANNA MACH RUMANOVÁ, MILJENKA ČOĞELJA
produkce: KRISTÝNA MICHÁLEK KVĚTOVÁ, TOMAŠ MICHÁLEK

producent: CINEART
distribuce: KINOKES FILM
eurimages
Czech Film Institute
f.k.u.k.
Czech Republic
UP
ETIKBUTIK, LICIENA, Radiostudio, OPDZ, TOTALFILM, CinemaArt

V kinech od 10. října 2024

Rok vdovy

Česká republika, Slovensko, Chorvatsko, 2024, 109 min, drama, film je nevhodný do 12 let

Tvůrci:

Režie: Veronika Lišková
Námět: Eugen Liška, Zuzana Pokorná
Scénář: Eugen Liška
Dramaturgie: Vojtěch Mašek
Kamera: Dušan Husár
Hudba: Alen Sinkauz, Nenad Sinkauz
Zvuk: Jakub Jurásek
Střih: Hedvika Hansalová
Architektka: Kristýna Khinová
Kostýmy: Aneta Grňáková
Masky: Linda Vondrášková

Hrají:

Pavla Beretová
Julie Šoucová
Zuzana Kronerová
Tomáš Bambušek
Lucie Žáčková
Jaromíra Mílová
Jan Novotný
Marie Švestková

Producenti:

Kristýna Michálek Květová a Tomáš Michálek (Cinémotif Films – CZ)

Koproducenti:

Peter Kerekes a Anna Mach Rumanová (kerekofilm – Slovensko)
Miljenka Čogelja (Pipser – Chorvatsko)

Partneři filmu: UPP, EtikButik, Líčírna Organics

Film **Rok vdovy** vznikl za podpory českého **Státního fondu kinematografie**, **Plzeňského a Ústeckého kraje**, slovenského **Audiovizuálního fondu** a chorvatského **Hrvatski audiovizualni centar** a fondu **Eurimages**. Scénář vznikl za podpory **Filmové nadace** a vývoj filmu byl podpořen z programu **Kreativní Evropa – Media**.

Kontakty pro média:

Mgr. Alice Aronová, Ph.D., 603 339 144, aronova@cinemart.cz

Petr Slavík, 604 419 042, petr.slavik@cinemart.cz

Rok vdovy

Film vypráví příběh o odvaze, naději a síle začít znovu po smrti životního partnera. Scénář vznikl volně podle deníků Zuzany Pokorné, které na pokračování a s velkým čtenářským ohlasem publikoval týdeník Respekt. V titulní roli exceluje herečka Pavla Beretová.

Tlumočnice Petra (Pavla Beretová) se vlivem tragické události musí smířit s tím, že se z ní ve čtyřiceti letech stala vdova. Brzy zjistí, že zármutek není jedinou výzvou, které musí čelit. Přidává se starost o dospívající dceru (Julie Šoucová) a tlak ze strany manipulativní tchyně (Zuzana Kronerová). A pak tu je celá byrokratická mašinerie, která smrtí člověka ožívá: hypotéky, půjčky, nájmy, poplatky, nekonečné dědické řízení. Mezi troskami svého života však Petra krok za krokem nachází odvahu k novému začátku... Celovečerní film natočený na motivy skutečných událostí je křehkou a dojemnou studií procesu truchlení v našem současném světě.

Film *Rok vdovy* je celovečerním hraným debutem dokumentaristky Veroniky Liškové (*Danielův svět, Návštěvníci*), která k jeho tématu říká: „*Chtěli jsme, aby Rok vdovy přinesl na plátna kin silný realistický příběh ze současnosti, který bude citlivě hovořit o věcech, na které naše společnosti raději nemyslí. Příběh nejen o ztrátě životního partnera a truchlení, ale hlavně o novém začátku a síle žít svůj život sám či sama za sebe. A také o tom, že je nutné nalézt vlastní vnitřní svobodu a nezávislost, abychom ji dokázali dopřát také našim blízkým.*“

Rozhovor s autorkou předlohy Zuzanou Pokornou

Zuzana Pokorná se narodila v Praze, kde až na pár posledních let žije. Studovala textilní a oděvní návrhářství a chemickou technologii textilní na textilní fakultě TU v Liberci. Má dvě děti. Starší dcera vystudovala molekulární biologii a mladší studuje práva. Jejím tak trochu celoživotním projektem je rekonstrukce/záchrana jejich domu – kulturní památky v Sudetech. Ráda zahradničí, cestuje, tvoří.

Co bylo hlavním impulsem napsat a publikovat deníkové zápisky *Rok vdovy* v týdeníku *Respekt* v letech 2014 a 2016?

Když můj muž náhle zemřel, myslím, že hned druhý den jsem si řekla, že to zvládneme. Život začal běžet jinak, bez něj. Bylo potřeba v rámci možností nějak zajistit každodenní režim, chodit do práce, do školy, ale k tomu bylo nutné řešit hodně praktických věcí, které v rámci sdílení povinností v rodině má každý z partnerů na starosti. Najednou jsem na to byla sama, musela jsem se v tom zorientovat. A zároveň jsem nebyla schopna to řešit, protože jsem ani jako manželka zemřelého mnoho věcí nemohla nebo nesměla. A to tedy bylo velmi frustrující, protože mě to hodně blokovalo a vlastně v nějakých pravidelných intervalech, cyklicky, jsem se k jednotlivým věcem musela opakovaně vracet, abych to finálně dořešila. A v jeden moment jsem z toho byla už tak unavená a vyčerpaná, že jsem si jednou doma při luxování řekla, inspirovaná rubrikou v *Respektu* „*Jeden den v životě*“, že napíšu nějaký blog, který se bude jmenovat „*Jeden rok v životě vdovy*“. Ten text jsem napsala skoro celý ještě ten večer, a pak ho ještě po pár dnech finálně dopsala. A pak ho poslala mailem mým kamarádkám, které se

mnou tu situaci sdílely. A jedna z nich to poslala, aniž jsem o tom věděla, do Respektu. A tam se jim to líbilo a rozhodli se text otisknout. Sama bych si to nikam poslat netroufla, ani mě to nenapadlo. Mojí ambicí v hlavě bylo maximálně to jen „pověsit“ někam na internet, aby někdo viděl, co za administrativní peripetie musím absolvovat. To, že to vyšlo v tak prestižním týdeníku jako je Respekt, z toho jsem i po těch letech trochu v šoku a moc si toho vážím.

Zápisky v časopisu Respekt byly psány bez patosu, jak se podařilo zachytit takovou tragickou událost tímto způsobem?

Jsem moc ráda, že to tak vyznělo. Nepsala jsem ten text s vůbec žádným záměrem. Byl to zcela autentický a upřímný popis mého tehdejšího života. Možná je to dáno i mým osobnostním nastavením nebrat se příliš vážně, a i mnohé situace, které nejsou vůbec jednoduché brát trochu se sarkastickým a ironickým humorem. Takový humor je naštěstí v mém životě a v široké rodině odjakživa všudypřítomný a myslím, že je velmi ozdravný a osvěžující a nutí vás tak trochu k permanentní sebereflexi, odstupu a nadhledu. Možná se to vše do deníku otisklo.

Film *Rok vdovy* byl vaším dílem inspirován, změnilo se něco od té doby v české společnosti z hlediska vnímání českých vdov a jejich náhlé nečekané situace (ekonomické, byrokratické, společenské), kterou musí řešit?

Co se změnilo v české společnosti od té doby vlastně nevím. Byla jsem ráda, že tuto kapitolu velmi nehezky řečeno „úřední nebo administrativní likvidace“ člověka, někoho blízkého, můžu uzavřít. A neměla jsem vůbec chuť se k tomu vracet. Předpokládám, že v takové situaci je mnoho pozůstalých, kteří jsou vděční, že to mají za sebou. Člověk poté nemá kapacitu a energii a ani náladu se o to zajímat dál, což je logické. Ale vlastně je to tak trochu začarovaný kruh, protože pokud se tomuto tématu „pozůstalostní byrokracie“, pokud to tak nazvu, nikdo nevěnuje, tak se ty věci změnit nemohou. Samy se nezmění. Ta iniciativa pro/za zlepšení a přenastavení věcí úřednických a byrokratických nebo alespoň jejich úpravu musí vzejít od lidí, kteří to vše absolvovali a mají s tím zkušenost, a tudíž vědí, co je potřeba změnit, přenastavit, zjednodušit. A to samozřejmě není vůbec jednoduché k tomu tu sílu najít. Pevně věřím, že tento film téma smrti a věcí s ní spojených snad trochu rozvíří a vyvolá třeba i diskusi a zájem, aby se o těchto věcech začalo mluvit. Mám od toho dneska už relativně emoční odstup a zároveň všechno v živé paměti. A tak bych k nějakému zlepšení nebo nápravě ráda nějakým způsobem přispěla. Jak, to ukáže až čas.

Prý jste byla i na natáčení, jak jste spokojena s hereckým obsazením v čele s Pavlou Beretovou?

Na samotném natáčení jsem byla jen jednou, protože se ve filmu objevím v jedné z úvodních scén. Sama v sobě jsem neměla žádnou představu ani nápad, kdo by mohl hlavní postavu hrát, neměla jsem vlastně vůbec žádnou představu o tom, jakou podobu film bude mít, proto jsem nebyla tímto nijak zatížená. Možná jsem si to i podvědomě zakázala, abych pak film mohla zhlédnout s úplně otevřenou myslí. Pavla je ve filmu skvělá, volba to za mě byla myslím víc než dobrá. A ve vedlejších rolích se podařilo velmi dobře obsadit méně známé herce. A naopak známé tváře ve svých rolích nevyčnívají, působí velmi úsporně, komorně, a to je přesně, jak to má být.

Jak probíhala spolupráce na daném projektu se scenáristou Eugenem Liškou a režisérkou Veronikou Liškovou?

Když vyšel *Rok vdovy I.* v srpnu 2014 v Respektu, hned v listopadu mně Veronika napsala, že ji deník i téma zaujaly, chtěla by je filmově zpracovat, a jestli bych měla chuť se sejít. Zjistily jsme, že bydlí dvě ulice od sebe a hned po Vánocích jsme se sešly na kávu. Já se tam tehdy došourala o berlích a s nechodící sádkou, což je i ve filmu v jiné podobě zachycené. Hodně mě potěšilo, že se někdo o téma úmrtí zajímá, protože jsem si v tom tehdy připadala dost osamocená. A ta zkušenost je nepřenositelná, respektive pochopí ji jen ten, kdo to zažil, což případ Veroniky byl. A tak jsme se začaly scházet. Někdy ve dvou jen s Veronikou, někdy ve třech i s Eugenem. A setkání to byla vždycky v atmosféře velké empatie a porozumění, toho si moc vážím. Na scénáři jsem se nepodílela. Snad jen ty úplně první, myslím dvě verze, jsem něco připomínkovala, co mně třeba nepřišlo úplně věrohodné nebo autentické, ale to bylo opravdu úplně jen v prvopočátcích. Scénář je dílo Eugena, se kterým vyhrál hlavní cenu Filmové nadace v roce 2018.

Pokud byste měla diváky pozvat do kina na *Rok vdovy*, jaké je poselství filmu?

Rok vdovy je filmem, který nepatří a nebude patřit k oddychovým a jednoduchým filmům, ale je moc dobře, že vznikl. Jsou to často filmy, ať už dokumentární nebo hrané, které zachycují závažná témata společenská, osobní, ekologická, politická. Tento film otvírá téma úmrtí blízkého člověka, které si nikdo do doby, než se v té situaci ocitne, nedovede a neumí představit. V situaci hlavní hrdinky se může octnout kdokoli během jedné vteřiny, jako jsem to zažila já s dětmi. Za sebe bych byla ráda, kdyby ten film byl pro diváky nejen estetickým vizuálním a filmařským zážitkem, ale aby byl i prostředníkem k tomu otevřít téma úmrtí zase trochu z jiného úhlu pohledu.

Režisérka Veronika Lišková

Veronika Lišková je dokumentaristka a režisérka. Vystudovala Katedru teorie kultury na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a scenáristiku a dramaturgii na FAMU. Její celovečerní dokumentární debut *Danielův svět* měl mezinárodní premiéru v sekci Panorama na festivalu Berlinale a následně byl uveden na festivalech po celém světě (Cena diváků MFDF Ji.hlava 2014, Nominace na Cenu české filmové kritiky aj.). V roce 2015 získala Cenu Pavla Kouteckého za svůj krátký film *Kohoutková*. Její druhý celovečerní dokumentární film *Návštěvníci* měl světovou premiéru na filmovém festivalu v Locarnu a následně byl uveden na více než čtyřiceti festivalech po celém světě (Cena pro nejlepší český dokument na festivalu Jeden svět 2023, Zvláštní uznání poroty MFDF Ji.hlava 2022, Cena za nejlepší dokument na festivalu Jeden svět 2022/SK). Veronika také působí jako kurátorka a dramaturgyně. Snímek *Rok vdovy* je jejím celovečerním hraným debutem.

O předloze

Scénář napsal můj muž, scenárista Eugen Liška, který se před osmi lety inspiroval deníky Zuzany Pokorné, otisknutými v časopisu Respekt. Inspiraci z deníků jsme čerpali především v subjektivní formě vyprávění, protože celý film je vázaný na hlavní protagonistku Petru v podání Pavly Beretové. Z původních textů jsme si vzali také půdorys roku. Jako režisérce se mi moc líbila představa, že budu pracovat s čtyřmi ročními obdobími. Viděla jsem v tom šanci pracovat s kontrastem, toho, jak se smrtí zachází příroda a zároveň přirozený cyklus roku versus, jak se se smrtí vypořádává společnost. Původní deníky pro nás také byly inspirativní z hlediska byrokratické linky, Zuzana Pokorná velmi zajímavě tyto situace uchopila a popsala až kafkovskou cestu skrz jednotlivé úřady, které ji čekaly během prvního roku jejího vdovského života.

O vyznění příběhu

Pro nás je to příběh o naději, o vnitřní emancipaci, o tom, jak člověk hledá po ztrátě blízkého pevnou půdu pod nohama a pokouší se znovu stát sám sebou. Již Zuzana Pokorná napsala tyto

deníky bez velkého patosu a sentimentu. Emoce samozřejmě nevynechala, ale její text si zachoval věcnost i určitý zdravý nadhledem, a právě to se nám na předloze líbilo a odrazilo se, jak věříme, i ve filmu.

Onu až archetypální lidskou zkušenost ztráty blízkého člověka jsme chtěli přenést do filmového příběhu proto, protože se o tomto tématu se nemluví, přitom je to téma zásadní pro každého člověka jako jednotlivce i pro naši společnost. To, nakolik lidé vítají možnost o smrti mluvit a sdílet svoje příběhy se ukázalo při rešerších a psaní scénáře, kdy nám řada lidí měla chuť a potřebu sdělovat své zkušenosti. Byla bych moc ráda, pokud by nyní už hotový film fungoval jako určitý katalyzátor a pomohl otevřít společenskou debatu o tom, jak se vyrovnáváme s odchodem někoho blízkého, kde můžeme najít podporu a pomoc a také otevřel prostor k tomu, aby lidé mohli svoji zkušenost sdílet. Na besedách po projekcích i po jeho zhlédnutí se svými blízkými, přáteli, kolegy...

O Pavle Beretové

Chtěla jsem najít silnou herečku, která celé drama „utáhne“, protože její postava víceméně neopustí filmové plátno. Když přišla Pavla na casting, byla naprosto skvělá a přesvědčila nás v podstatě okamžitě. Má velký dar rozumět situaci ztráty někoho blízkého. Ve svém životě prožila řadu nelehkých odchodů svých blízkých a věřím, že tuto zkušenost má vepsanou i do nonverbální podoby svého herectví, do způsobu, jak pracuje s tělem, jak dokáže zahrát věci bez dialogu skrze nuance své mimiky. Za práci s ní jsem velmi vděčná profesionálně i lidsky a setkávání s ní bylo zásadní součástí příprav filmu.

O Zuzaně Kronerové

V její osobě cítím nejen velkou sílu, ale i křehkost. Nechtěla jsem obsadit někoho, kdo k roli Heleny přistoupí jako k určité typické karikatuře tchyně. Chtěla jsem jít proti obvyklému stereotypu. Zuzana Kronerová dokázala zahrát otřesenou matku, které přišla o syna, zároveň si přitom dokázala ponechat i správnou dávku manipulativnosti, která se s postavou ve scénáři pojila. Divákovi tak nechala prostor pro interpretaci, zda tato část její povahy pramení z jejího strachu sama o sebe, z toho, že bude jako vdova zcela opuštěná, či z její povahy. Se Zuzanou Kronerovou to pro mě bylo krásné setkání s naprosto profesionální a výjimečně talentovanou herečkou.

O Julii Šoucové

Julie byl takový dárek pro nás pro všechny. Není původem herečka a tento rok má za sebou první dvě herecké zkušenosti: nejdříve v *Amerikánce* a druhou u nás v *Roku vdovy*. Julie je neteř Pavly Beretové a naprosto si se svou tetou rozumí. To pochopitelně pomohlo jejich filmovému vztahu: jejich přirozené mateřsko-dceřině dynamice. Neumím si představit, že bychom ve filmu měli někoho jiného.

Proč jít na film *Rok vdovy* do kina

Věřím, že se nám podařilo natočit film se silným a autentickým příběhem, který se v přesahu netýká jen tématu vyrovnávání se se ztrátou blízkého člověka ale vlastně obecněji i schopnosti prožít jakoukoliv intenzivní bolest a odrazit se ode dna. Byla bych ráda, kdyby se na něj lidé dívali jako na film o životě, ke kterému smrt a složité okamžiky nedílně patří.

Pavla Beretová

O postavě

Postava Petry je mi velmi blízká, v něčem jsme stejné a v něčem velmi odlišné. V této postavě jsem si dovolila být méně bojovná a více prožít zranitelnost, která se přirozeně pojí i s obdobím prožívání smrti blízkých.

O předloze

Stejnomené zápisky Zuzany Pokorné z týdeníku Respektu jsem neznala, když jsem byla oslovena pro natáčení filmu, ale přečetla jsem si je hned potom.

O hlavním impulsu, proč vstoupila do projektu

Já jsem neváhala. Tématem smrti jsem se zabývala už dlouho. Myslím si, že je moc důležité o tom všem mluvit. Scénář byl krásný a mimořádně citlivý. Věděla jsem hned, že tímto způsobem má smysl o smrti vyprávět.

O spolupráci na podobě scénáře

Já bych si styděla říct, že jsem spolupracovala na scénáři. Veronika i Eugen byli otevření pro dialog a sdílení našich osobních zážitků, mluvili jsme hodně, ale autor scénáře je Eugen. Ten si vše poté utříbil a uznal, co se hodí pro vyprávění tohoto příběhu. Obecně pro spolupráci s Veronikou musím říct, že právě společné sdílení, vzájemná důvěra a věčně přítomný dialog byl pro mě nejdůležitější, což není zcela obvyklé, že můžete být skutečnou součástí celého projektu. Moc si toho vážím a s Veronikou, tak jak to probíhalo u *Roku vdovy*, bych šla až na kraj světa, možná i za jeho okraj.

O situaci českých vdov v současné společnosti

Nevztahovala bych to pouze na vdovy. Myslím, že péče o pozůstalé není stále úplně pokryta. Chtěli bychom, aby i náš film pomohl o tomto tématu více mluvit, protože odchod blízkého

člověka může být velmi traumatizující. Pokud by tito lidé dostali více pozornosti po duševní i duchovní stránce, i více praktických nasměrování, mohla by se z toho stát integrační záležitost. Málokdo se tomu v životě vyhne, není třeba vytvářet dojem, že se nic neděje, vždy je to bolestné a je nutné o tom ve společnosti hovořit.

O nejsilnějším momentu na natáčení a lokacích, které doznívají

Nemám jeden nejsilnější moment z natáčení ani konkrétní vzpomínku, za to si pamatuji dobře řadu záblesků a krásného napojení. To bylo pro mě to nejzácnější. Místo, kde jsme točili scénu koupání v jezeře, si nechám pro sebe. Přeji se tam vracet a nechci, aby o něm vědělo moc lidí. A na co si vzpomenu z natáčení, to je překrásný taneční sál v Lounech, nádherné místo.

O spolupráci s filmovou rodinou – s tchýní Zuzanou Kronerovou a dcerou Julií Šoucovou

Jednoduše řečeno, my jsme tam byly spolu rády. Všechny tři. Zuzanu Kronerovou znám už déle a moc si ji lidsky i herecky vážím. Měly jsme radost, že spolu můžeme hrát. S Julií to nejde lehce popsat, to je na román. To, jak nás naše životy spojily a jaké krásné věci máme spolu možnost zažívat, to je pro mě v rovině zázraku. Jsem na ni moc pyšná, je úžasná nejen jako herečka, ale především jako člověk.

Proč jít na film *Rok vdovy* do kina

Pro mě je to film, který nás vede ke smíření a k životu. Nemusí být jen pro ty, kteří se potkali se smrtí. Může to být i jakési smíření uvnitř sebe, s čímkoliv těžkým v našich životech. Pro mě je to ta nejdůležitější věc vůbec a myslím si, že tenhle film může být naším průvodcem.

Zuzana Kronerová

O postavě

Hraji zde postavu tchýně, Heleny. Je to matka, která ztratila právě syna, je také vdovou, takže je to pro ni rovněž rána osudu, že přišla nečekaně o syna. Cítí se velmi osamělá, protože jí zůstaly už jen snacha a vnučka. A pokud bych měla přiblížit situaci, ve které se nachází, zřejmě se o ni pěkně staral manžel, který už nežije, a posléze tu starostlivost přebíral syn. Helena je celkově křehká bytost, která potřebuje péči.

O scénáři a spolupráci s režisérkou

Režisérka Veronika Lišková je velmi talentovaná a citlivá režisérka a už při setkání nad scénářem jsme se domluvily, že půjdeme proti vžitému klišé, kdy tchyně je vždy ta zlá a je proti snaše. Naše Helena je proto jemnější, citlivější a křehčí bytost. Scénář se mi moc líbil, je skvěle napsaný, nemusely jsme měnit ani jedno slovíčko, proto jsem se rozhodla přijmout tuto nabídku. Jednoduše řečeno, scénář byl výborný, a hlavně podle skutečné události popisující, co zažívá vdova, jakými tragikomickými situacemi prochází, na jaké byrokratické překážky naráží na úřadech a s jakou řadou absurdit se setkává. Věřím, že tento příběh by mohl pomoci vdovám a vdovcům na jejich další cestě. Je to rozhodně potřebný film.

O patosu a vážnosti příběhu

Tento film není veselým filmem, ale je v něm podobně jako v životě několik situací, kdy si člověk uvědomí, že i v nejtragičtějších momentech se může a musí smát.

Proč jít na film *Rok vdovy* do kina

Hlavní postavu hraje Pavla Beretová, která je mimořádně skvělá. Je to krásný příběh od nesmírně talentovaných tvůrců režisérky Veroniky Liškové a scenáristy Eugena Lišky. Přejďte do kina, určitě nebudete litovat.

Julie Šoucová

O postavě

Hraji ve společnosti dvou žen, moji matku si zahrála Pavla Beretová a mojí babičku ztvárnila Zuzana Kronerová. Moje postava dcery řeší společně s matkou tragickou věc, jakou je smrt blízkého člověka a snažíme se společně najít jedna k druhé cestu.

O scénáři a spolupráci s režisérkou

Na scénáři se mi líbila jemnost. I když je to film o smrti, pro mě je to spíše film o životě, jak k němu celkově přistupovat. Vnímám to i jako osobní věc, na projekt jsem se napojila hned na začátku a jsem moc ráda, že jsem jeho součástí. Celkově spolupráce s Veronikou Liškovou byla příjemná. Je hodně citlivá na detaily, takže jsme společně a velmi otevřeně ladily dané situace.

O spolupráci s filmovou maminkou Pavlou Beretovou

My se s Pavlou dobře známe, jsme příbuzné, je moje teta, tak jsme se na natáčení vzájemně hlídaly, aby naše herecké polohy nebyly falešné. Snažily jsme se, aby vše působilo autenticky, protože se opravdu velmi dobře známe. Hodně to otevřelo náš vztah, řadu témat jsme pak probíraly i dál po natáčení v osobním životě.

Proč jít na film *Rok vdovy* do kina

Přijďte se podívat, je to dojemný, zajímavý a autentický příběh. Budeme se na vás těšit v kinech.

Producentka Kristýna Michálek Květová

Kristýna Michálek Květová vystudovala katedru produkce na FAMU. V roce 2016 založila nezávislou produkční společnost Cinémotif Films, ve které působí společně s Tomášem Michálkem a Martinou Netíkovou. Podílela se na celé řadě hraných i dokumentárních filmů, které byly uvedeny na významných mezinárodních festivalech jako Locarno a HotDocs (*Návštěvníci* režisérky Veroniky Liškové), Benátky (*Světloplachost* režiséra Ivana Ostrochovského) nebo Visions du Réel (*The Sound is Innocent*). Snímek *Arvéd* režiséra Vojtěcha Maška získal v roce 2022 cenu za Nejlepší film na Cenách české filmové kritiky a byl nominován ve 12 kategoriích na Českého lva. V tomto roce byla vybrána za ČR na prestižní program Producers on the Move v Cannes. Soustředí se především na mezinárodní koprodukce a spolupráci s ženskými režisérkami. Spolu s manželem a producentem Tomášem Michálkem vychovává dvě děti.

O projektu

S režisérkou Veronikou Liškovou jsme před dvěma lety dotočili její dokumentární film *Návštěvníci* a už v té době zpracovávala látku, která vznikla podle stejnojmenných deníků Zuzany Pokorné, jež vycházely v Respektu. Téma ve mně osobně rezonovalo, protože sdílím podobnou zkušenost se smrtí jako režisérka, nikoliv v pozici vdovy, ale dcery, která přišla o jednoho z rodičů. Po konzultacích s Veronikou mi došlo, nakolik je toto téma nedostatečně zpracované.

O scénáři

Líbilo se mi, že na téma ztráty člověka se tvůrci dívají očima tří žen, tří různých generací. Scénář velmi vrstevnatě nahlíží, jak se každá po svém s touto ztrátou vypořádává. U tohoto tématu není nic tabu, každý se s tím vyrovnává jinak. Někdo o tom mluví, jiný o tom naopak mluvit

nechce nebo nedokáže. V rámci své generace ale cítím, že se postupně ukazuje, že sdílení je jedna z nejpřirozenějších cest, jak se z těchto situací dostat.

Proč jít na film *Rok vdovy* do kina

Náš film bych označila jako emancipační, zpracovává téma, které je smutné a těžké, ale s určitou lehkostí a nadějí na konci. To bylo pro mě nejdůležitější, že tento zážitek dokážeme a chceme předat i divákům.